

ΠΑΡΟΞΥΣΜΟΣ

ΤΕΥΧΟΣ 7ο

ΧΕΙΜΩΝΑΣ 2003

ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΟΥ ΕΛΕΓΧΟΥ ΟΠΟΥ
ΚΑΘΕ ΑΠΟΚΛΙΣΗ ΤΙΜΩΡΕΙΤΑΙ
ΚΑΘΕ ΑΛΗΘΕΙΑ ΑΝΤΙΣΤΡΕΦΕΤΑΙ
ΚΑΘΕ ΕΚΦΡΑΣΗ ΕΜΠΟΡΕΥΕΤΑΙ
ΚΑΘΕ ΑΥΘΕΝΤΙΚΟΤΗΤΑ ΠΟΛΕΜΙΕΤΑΙ

ΑΠΟ ΤΟ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ ΤΗΣ

ΝΑ ΑΝΤΙΤΑΞΟΥΜΕ
ΤΟ ΔΡΑΜΑ
ΕΝΟΣ ΚΟΣΜΟΥ
ΧΩΡΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ

ΚΛΩΤΣΙΕΣ

Σε: αστυνομικούς, αφεντικά, πολιτικούς, δημοσιογράφους, καθηγητές, καλλιτέχνες, πατριώτες, δικαστές, καριερίστες, παπάδες, στρατιωτικούς, οικογενειάρχες, πνευματικούς ηγέτες...

Αλλά και σε:

Ευγενικούς αστυνομικούς, καλά αφεντικά, κοντά στον πολίτη πολιτικούς, ανεξάρτητους δημοσιογράφους, προσιτούς καθηγητές, φιλόανθρωπους καλλιτέχνες, διεθνιστές πατριώτες, δίκαιους δικαστές, κατ' ανάγκη καριερίστες, καλοσυνάτους παπάδες, φιλειρηνιστές στρατιωτικούς, προκομμένους οικογενειάρχες, αιρετικούς πνευματικούς ηγέτες...

**ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΜΑΣ ΦΤΑΝΕΙ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ
ΚΑΙ ΔΕΝ ΚΑΝΕΙ ΔΙΑΚΡΙΣΕΙΣ**

ο ΠΑΡΟΞΥΣΜΟΣ

ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ ΕΝΤΥΠΟ ΔΡΟΜΟΥ ΧΩΡΙΣ ΣΤΑΘΕΡΗ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΤΗΤΑ. ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΣΤΟΧΟ ΤΗΝ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΧΑΡΤΙΝΩΝ ΟΔΟΦΡΑΓΜΑΤΩΝ ΑΛΛΑ ΑΠΟΤΕΛΕΙ ΜΙΑ ΕΝΤΥΠΗ ΜΟΡΦΗ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ, ΚΟΜΜΑΤΙ ΜΙΑΣ ΣΥΝΟΛΙΚΟΤΕΡΗΣ ΣΤΑΣΗΣ ΚΑΙ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΑΣ.

ΔΙΑΜΕΝΕΤΕ ΧΩΡΙΣ ΑΝΤΙΤΙΜΟ ΓΙΑ ΝΑ ΑΠΟΦΕΥΧΘΕΙ Η ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΣΗ ΤΟΥ ΧΡΗΜΑΤΟΣ ΑΛΛΑ ΚΑΙ Η ΓΕΝΙΚΟΤΕΡΗ ΑΝΑΠΑΡΑΓΩΓΗ ΤΩΝ ΕΜΠΟΡΙΚΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ.

ΓΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ Τ. Θ. 139 Τ. Κ. 30100 ΑΓΡΙΝΙΟ

Η ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΑΝΑΚΑΜΨΗ ΤΗΣ ΑΓΡΟΤΙΑΣ ΣΤΑΖΕΙ ΑΙΜΑ ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ

Την δεκαετία του 90', μετά την πτώση της κόκκινης δικτατορίας του Χότζα στην Αλβανία, και το άνοιγμα των συνόρων της, ένα μεγάλο μεταναστευτικό ρεύμα από αλβανούς εργάτες κινήθηκε προς την Ελλάδα.

Οι Αλβανοί σε όλα τα χρόνια της κομμουνιστικής δικτατορίας, ζούσαν σε ένα καθεστώς τρόμου, αποκομμένοι εντελώς από τις υπόλοιπες χώρες. Εξαίρεση αποτελεί η σχέση και η "συνεργασία" με τα άλλα κομμουνιστικά καθεστώτα. Στο σύνολό τους οι Αλβανοί είχαν επίγνωση για το τι τρόπο ζωής τους επιβάλλονταν από το Αλβανικό κράτος αλλά ελάχιστες φωνές διαμαρτυρίας ακούγονταν. Και αυτό γιατί ο φόβος ήταν διάχυτος παντού, όχι επειδή η αστυνομία είχε έντονη παρουσία, αλλά επειδή υπήρχαν μυστικοί ρουφιάνοι που εισχωρούσαν παντού έχοντας ως στόχο τον εντοπισμό των αποκλίσεων που ίσως θα υπομόνευαν την "επανάσταση". Έτσι οι άνθρωποι που είχαν υψώσει την φωνή τους εξαφανίζονταν ξαφνικά και κανένας δεν μιλούσε πια γι' αυτούς: ήταν προδότες και αντεπαναστάτες.

Σύμφωνα πάντως με την κρατική προπαγάνδα (που γίνονταν στα σχολεία και μέσω των ελεγχόμενων μ.μ.ε.) η Αλβανία ήταν ένας οικουμενικός παράδεισος, με κάποια ψεγάδια βέβαια, ενώ ο υπόλοιπος κόσμος μια κόλαση καταπίεσης. Στο δεύτερο συμφωνούμε. Αυτό όμως λειτούργησε κάπως αντίστροφα μετά το άνοιγμα των συνόρων: οι Αλβανοί ταύτισαν τον καπιταλισμό με ένα ελευθεριακό μοντέλο ζωής, ενώ πείστηκαν ότι μπορούν να βρουν την ευτυχία στο μεγάλο Ελληνικό όνειρο της κυρίαρχης χώρας των Βαλκανίων. Έχοντας ήδη βιώσει την εξαθλίωση της χώρας τους, τώρα καλούνται να αντιμετωπίσουν και μια νεοδημοκρατική βαρβαρότητα.

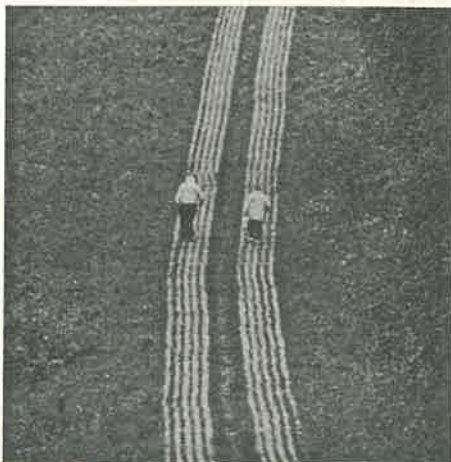
Οι Αλβανοί μετανάστες στην Ελλάδα καταπίεστηκαν κυρίως με οικοδομικές, αγροτικές και γενικά χειρονακτικές εργασίες. Στο Αγρίνιο δούλεψαν κυρίως στις καπνοκαλλιέργειες. Με την έλευσή τους λύθηκε και το βασικότερο πρόβλημα των αγροτών του Αγρινίου και μάλλον όλης της επαρχίας, που δεν ήταν άλλο από την έλλειψη εργατικού προσωπικού. Πράγματι στα καπνοχώραφα του Αγρινίου πριν την έλευση των μεταναστών, δούλευαν κυρίως οι παραγωγοί και οι οικογένειές τους. Οι δύσκολες συνθήκες εργασίας, το ωράριο "όλη μέρα - κάθε μέρα", οι καιρικές συνθήκες καθώς και η εποχή, έκαναν τη δουλειά στα χωράφια απρόσιτη... Αυτός ήταν και ο βασικός λόγος ώστε οι αγρότες να περιορίζουν την καλλιέργειά τους σε λίγα σχετικά στρέμματα καθώς επίσης να μην επιχειρούν την καλλιέργεια της ποικιλίας Βιρτζίνια.

Τα βιρτζίνια ήταν και είναι μια κερδοφόρα ποικιλία, που όμως απαιτεί αρκετά στρέμματα καλλιέργειας και κατά συνέπεια άφθονο εργατικό προσωπικό. Εκτός

από άφθονο το προσωπικό θα έπρεπε να είναι και φθηνό, αφού οι αγρότες ανήκουν στα "φτωχά λαϊκά στρώματα" κατά την γνωστή φημολογία (υπενθυμίζουμε ότι οι φήμες εμπεριέχουν μεγάλο ποσοστό υπερβολής). Οι Αλβανοί λοιπόν στο Αγρίνιο από τη μια ήταν τριτοκοσμικοί και εν δυνάμει εγκληματίες και από την άλλη μια καλή ευκαιρία για να γίνουν οι αγρότες άλλη μια κάστα αφεντικών.

Επόμενο ήταν οι Αλβανοί να θεωρηθούν αμέσως ως ξένο σώμα στην ελληνική κοινωνία. Έτσι θα έπρεπε να αφομοιωθούν και να υποταχτούν ολοκληρωτικά στον κυρίαρχο τρόπο ζωής ή να αποκλειστούν. Στην αγρινιώτικη κοινωνία γίνανε δεκτοί στις αγροτικές περιοχές με την μονοδιάστατη ιδιότητα του εργάτη. Μια ιδιότητα που διατηρούσε ακόμα και όταν "φιλοξενούνταν" για πρακτικούς και μόνο λόγους στα αγροτόσπιτα των αγροτών. Τότε όλη η οικογένεια αναγνώριζε στο πρόσωπό τους ένα δούλο χωρίς προσωπικότητα και αισθήματα που ήταν υποχρεωμένος χωρίς αντιλογίες να εκτελέσει κάθε εντολή από το μεγαλύτερο έως το μικρότερο μέλος της οικογένειας. Κάτι που ενισχύονταν όταν δεν γνώριζε την ελληνική γλώσσα. Αυτή η έλλειψη επικοινωνίας είχε ως αποτέλεσμα την παγίωση της ξενοφοβίας.

Οι Αλβανοί από την πλευρά τους άλλαξαν ακόμα και το όνομά τους, υιοθετώντας κάποιο ελληνικό, στην προσπάθειά τους να νομιμοποιήσουν την ίδια τους την ύπαρξη. Κατά την διάρκεια των γευμάτων δεν έτρωγαν μαζί με την οικογένεια, αλλά κάπου απόμερα, μακριά απ' το οπτικό της πεδίο. Όταν η οικογένεια πήγαινε για ύπνο δεν ξεχνούσε να διπλοκλειδώσει, αφού οι Αλβανοί εκτός από εργάτες ήταν και εν δυνάμει εγκληματίες.

Αν και η ρετσινιά του κλέφτη, απλόχερα έχει δοθεί στους μετανάστες, για μας κλέφτες είναι τα αφεντικά κάθε είδους που ανταλλάσσουν με ψίχουλα τις χαμένες ώρες και ζωές στα κάτεργα της εργασίας.

Επίσης περιθωριοποίηση των μεταναστών δημιουργεί συνθήκες για επιπλέον εκμετάλλευσή τους. Σπάνια τηρούνται με συνέπεια οι προκαθορισμένες συμφωνίες περί ωραρίου και πληρωμής. Ξαφνικά τα ωράρια διαστέλλονται και τα μερίκάματα συστέλλονται. Αρκετές φορές τα αφεντικά κινούνται πιο ευέλικτα επινοώντας τρόπους για την ολοκληρωτική αποφυγή της πληρωμής: ένα τηλεφώνημα και η αστυνομία θα αναλάβει απλά την βίαιη απέλαση του εργάτη, ο οποίος φυσικά δεν θα πληρωθεί.

Οι μπάτσοι γνωρίζουν τι συμβαίνει αλλά κάνουν τα στραβά τα μάτια για να βοηθήσουν και τον συγχωριανό τους "που είναι φτωχός άνθρωπος και σπουδάζει δύο παιδιά". Θα ήταν υπερβολή αν λέγατε πως αυτό αποτελεί μια μικρής εμβέλειας συνεργασίας κράτους και κεφαλαίου;

Όμως η βαρβαρότητα των μπάτσων δεν εκδηλώνεται μόνο κατά τις επείγουσες τηλεφωνικές κλήσεις των αγροτών.

Οι επιχειρήσεις σκούπα, οι έπ' αόριστοι φυλακίσεις, ο άγριος ξυλοδαρμός, απο-

τελούν καθημερινή πραγματικότητα για τους μετανάστες. Έτσι εκτός από τις δυσκολίες εργασίες, την έλλειψη φαγητού, τα κακοπληρωμένα μεροκάματα, το επιθετικό ρατσισμό και τόσα ακόμα, έχουν να αντιμετωπίσουν και λάστιχα γεμάτα με μπετόν, σιδεροσωλήνες, μουχλιασμένα κελιά, σφαίρες... Δεν είναι λίγα τα περιστατικά στο Αγρίνιο όπου ομάδες εξαγριωμένων χωρικών και μπάτσων με δίκαννα και υπηρεσιακά εισέβαλλαν σε χώρους στέγασης και στέκια μεταναστών (δηλ. αποθήκες, χωράφια με καλαμποκιές και λοιπά.) σκοτώνοντας αρκετούς από αυτούς και τραυματίζοντας ακόμα περισσότερους. Τέτοια περιστατικά έχουν εκδηλωθεί πολλές φορές στην Μπούζι, τα Καλύβια, τη Γιαννουζή και σε άλλες περιοχές μόλις μερικά χιλιόμετρα από το επαρχιώτικο κίτς φωτισμό του κέντρου του Αγρινίου. Η "οικονομική ανάκαμψη" της αγροτιάς στάζει αίμα.

Και όταν κάποια από τις εκατοντάδες δολοφονίες μεταναστών, δει το φως της δημοσιότητας και την τύφλα της δικαιοσύνης το αποτέλεσμα είναι η αυτοματοποιημένη αθώωση του δολοφόνου/αγρότη/μικροϊδιοκτήτη, με ηχηρά χειροκροτήματα και πανηγυρισμούς.

Λογική συνέπεια ενός γενικευμένου κλίματος ρατσισμού, που δεν υποβόσκει πλέον, αλλά απροκάλυπτα δηλώνεται. Μια μεταναστοφοβία, μια Αλβανοφοβία που παρουσιάζεται χωρίς αναστολές ακόμα και στο καθημερινό λεξιλόγιο των ντόπιων.

Γιατί ρατσιστές δεν είναι μόνο οι πολιτικές καρικατούρες της ακροδεξιάς με το ελληνικό σημαϊάκι στο τζάκετ. Αυτοί αποτελούν απλά μια γραφική και ακραία εκδοχή ενός παγιωμένου ρατσιστικού κλίματος. Ο ρατσισμός κυοφορείται μέσα στην ίδια την εξουσιαστική κοινωνία, που θέλει του ανθρώπους διαχωρισμένους σε ξένους και ντόπιους. Ακόμα και το κόλπο της "νομιμοποίησης" των μεταναστών που προωθείται από το κράτος και υποστηρίζεται από την αριστερά, δεν αποτελεί παρά ένα ακόμη μοντέλο εκμετάλλευσης με ένα κάπως πιο ανθρώπινο πρόσωπο...

Ωστόσο σήμερα οι Αλβανοί μετανάστες δεν είναι πια μοναχικές φιγούρες έτοιμες να καταπατηθούν απ' το εκάστοτε αφεντικό. Έχουν δημιουργηθεί ομαδοποιήσεις που συλλογικά προσπαθούν να διασφαλίσουν τα ελάχιστα κεκτημένα και να διεκδικήσουν καλύτερες συνθήκες εργασίας, αδιαπραγμάτευτα μεροκάματα, προκαθορισμένα ωράρια και κυρίως αξιοπρεπή αντιμετώπιση. Αυτό βέβαια δεν είναι το αποκλειστικό ζητούμενο, αλλά το μέρος ενός αγώνα για την καλύτερευση της ζωής τους στο τραχύ έδαφος της αγροτικής εργασίας.

Πάντως στάση των Αλβανών εργατών στα καπνοχώραφα του Αγρινίου, εμπειρέχει και εξωτερικεύει μία άγρια ταξική επιθυμία για σύγκρουση με τα ντόπια αφεντικά που τόσα χρόνια τους πίνουν το αίμα.

Το κράτος με αφορμή την ομαλή διεξαγωγή των ολυμπιακών αγώνων και πάντα στο όνομα της "ασφάλειας" του έλληνα πολίτη προωθεί καθημερινά νέα πιο ασφυκτικά μέτρα ελέγχου και επιβολής με στόχο την φίμωση κάθε φωνής διαμαρτυρίας και πάταξη κάθε κίνησης αντίστασης.

Τα αφεντικά (μικρά ή μεγάλα, εθνικά ή πολυεθνικά) με αποκλειστικό σκοπό το κέρδος, εκμεταλλεύονται όλο και πιο εντατικά στα κότεργα της μισθωτής σκλαβιάς τους εργαζόμενους.

ΑΥΤΟΙ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΕΣ

Σε συνδυασμό πάντα με:

τα Μ.Μ.Ε. Που δικάζουν και προδικάζουν, χειραγωγώντας την σκέψη των ανθρώπων, ενώ παράλληλα λειουργώντας σαν το δεξί (ή το αριστερό) δεκανίκι της εξουσίας διαιωνίζουν, παγιώνουν και "νομιμοποιούν" την κρατική τρομοκρατία

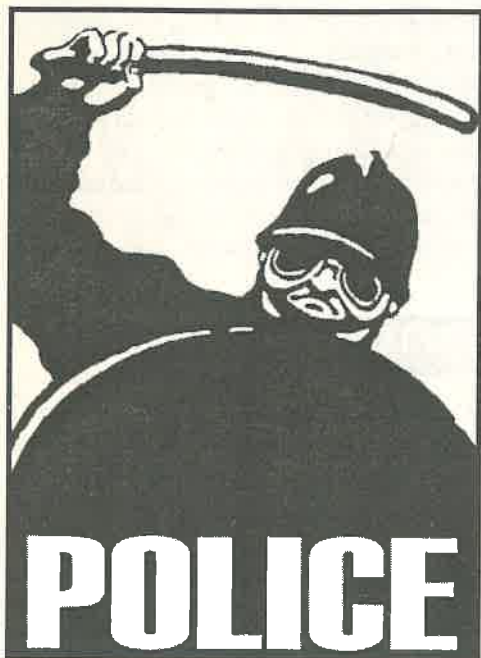

Το θέαμα που εντάσει στη συνείδηση αλλά και στη μνήμη του ανθρώπου, θέσεις και καταστάσεις, νόμους και τρομονόμους με κύριο στόχο την αδρανοποίηση της κοινωνίας και κατά συνέπεια τον έλεγχό της και έχοντας ως εργαλείο το life-style που αφομοιώνει κάθε ριζοσπαστική διαφορετικότητα, προσφέρει απλά επίπεδα πολυμορφία στην κοινωνία, μετατρέποντάς μας σε μονάδες παραγωγής και κατανάλωσης.

Η σύγκρουση με όπια δρα καταπιεστικά και η ανυπακοή στις προταγές του σύγχρονου τρόπου ζωής εντείνουν και ενδυναμώνουν την ταξική πάλη:

ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΗΣ ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ ΑΝΑΤΡΟΠΗΣ
ΠΑΡΑΜΕΝΕΙ ΖΩΝΤΑΝΟ

Επιχείρηση τρομοκρατία: η ελληνική εκδοχή της 11ης Σεπτέμβρη

Η ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

Το Ελληνικό κράτος μετά την "επιχείρηση 17N", που τείνει να μετεξελιχθεί στην ελληνική εκδοχή της 11ης Σεπτέμβρη, εξαπέλυσε ένα ύπουλο και συνάμα σφοδρό πόλεμο εναντίων της "εγχώριας τρομοκρατίας". Με τον όρο "τρομοκράτη", έναν όρο γενικό, αόριστο, και σχεδόν αδόκιμο, επιχειρείται να χαρακτηριστεί και κατά συνέπεια να κατασταλθεί κάθε άνθρωπος που αντιστέκεται στον υποτακτικό τρόπο ζωής που επιβάλλει η Ελληνική αλλά και παγκόσμια κυριαρχία.

Η απροκάλυπτη κατασταλτική επίθεση του κράτους και όλων των προσκείμενων δυνάμεών του, σε πρώτο πλάνο φαίνεται με την αύξηση και επέκταση της επιτήρησης στους δρόμους, από τους έμμισθους φρουρούς του συστήματος. Σε δεύτερο πλάνο (και ίσως λιγότερο ορατό στη συνολικότερη κοινωνία) η καταστολή έχει στόχο κάθε χώρο αντίστασης που απειλεί ή συντελεί στη δημιουργία μιας υποβό-

σκουσας απειλής στο υπάρχον. Έτσι δεκάδες άνθρωποι προσαγόνται για ανακρίσεις ή δέχονται μηνύματα εκφοβισμού. Με επιλεκτικές αναγνωρίσεις εκ των υστέρων, συλλαμβάνονται άτομα έξω από τα σπίτια τους. Συλλαμβάνονται και προφυλακίζονται αγωνιστές χωρίς λόγο. Και φυσικά ασφαλίτες και άλλοι κρατικοί ρουφιάνοι κάνουν αδιάκριτα βόλτες έξω από τα στέκια και κοινωνικά κέντρα. Όλα αυτά βέβαια δεν είναι τυχαία. Έχουν σκοπό τη δημιουργία ενός κλίματος φόβου, για την τρομοκράτηση κάθε ανθρώπου που δεν σιωπά.

Με το πρόσχημα λοιπόν, της "εξάρθρωσης της δημοκρατίας" και με μία καθαρά καθεστωτική επίθεση, οι κρατικοί μηχανισμοί έχουν σαν βασικό στόχο την απομάκρυνση από την κοινωνία κάθε ριζοσπαστικής και απελευθερωτικής προοπτικής. Για μία επανατοποθέτηση των κοινωνικών αγώνων σε μία ψευδοπραγματικότητα εγκλωβισμένη στους όρους και τα όρια της δημοκρατίας τους. Για μία επιλεκτική διαγραφή της κοινωνικής εξεργετικής μνήμης.

ΘΕΣΜΟΛΑΓΝΕΙΑ ΚΑΙ ΜΜΕ

Βέβαια από αυτήν την μεθόδευση δεν θα μπορούσε να λείπει και η συμβολή των λασπολόγων δημοσιογράφων και όλων των κομπάρσων τους, που ανέβαλλαν για άλλη μια φορά την αντιστροφή της πραγματικότητας και την ολοκληρωτική διαστρέβλωση της αλήθειας. Έτσι μετά το βράδυ της έκρηξης στον Πειραιά, κανείς δεν μπορούσε να διακρίνει τα όρια μεταξύ ψεύδους και αλήθειας.

Με γεγονότα και ειδήσεις κατασκευασμένα από τις κρατικές υπηρεσίες, οι δημοσιογρά-

φοι και οι λοιποί προσκεκλημένοι τους (άνθρωποι του πνεύματος, ξοφλημένοι αγωνιστές, αριστεροί διανοούμενοι, καλλιτέχνες και ένας στρατός ακόμα από γελοιούς) δώσαν αληθινό αγώνα για να απόπολιτικοποιήσουν την 17N και να τον μετατρέψουν σε μία απλή συμμορία τραμπούκων που σκότωνε και λήστευε. Και ξαφνικά όλα τα καθάρματα που έφαγε η 17N (και που το μεγαλύτερο μέρος της κοινωνίας επικρατούσε) μετατράπηκαν ανεντιστρεπτή σε "αθώα θύματα τρομοκρατών". Το αποτέλεσμα: Οι δημοσιογράφοι και σύσσωμη η διανοήση να καταφέρουν να δημιουργήσουν ένα κλίμα τρομολαγνείας, τρομοφοβίας, αναρχοφοβίας, (και πάει λέγοντας), να επισκιάσει τις σκέψεις όλων των ανθρώπων.

Και το σημαντικότερο: προσπάθησαν και προσπαθούν να δρομολογήσουν μια κατάσταση, μια επιβαλλόμενη άποψη, που να διαχωρίζει και να τοποθετεί την βία και την πολιτική σε δύο ανεξάρτητα πεδία. Ότι δηλαδή η πολιτική, οι θέσεις και οι πρακτικές της, δεν πρέπει ποτέ -μα ποτέ!- να συναντούν τη βία. Το αντίθετο συνθέτει ένα άτομο παράφρων, διαταραγμένο. Έναν τρομοκράτη. Μας αναγκάζουν, επομένως να πειστούμε ότι η πολιτική βία είναι παρανοϊκή και τα πάντα θα πρέπει να τελούνται στο πλαίσιο του υπάρχων δημοκρατικού καθεστώτος.

Η ΣΙΩΠΗ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ

Επίσης απ' αυτό το παιχνίδι δεν θα μπορούσε να λείπει και η αριστερά, που αποκηρύσσοντας ξαφνικά την ένοπλη εκδοχή της και απαξιώνοντας τα ίδια της τα παιδιά, έμεινε για άλλη μια φορά σιωπηλή.

Το ΚΚΕ ερμήνευσε την υπόθεση της 17N με τη γνωστή του αποτυχημένη μέθοδο. "Πράκτορες της ασφάλειας", "πράκτορες μυστικών υπηρεσιών κυρίως ξένων", "ξένα κέντρα" αδυνατώντας να δει τα πράγματα όπως έχουν διότι έτσι δεν θα τους σύμφερε. Κάνοντας λόγο για "ατομική τρομοκρατία και τα αδιέξοδά της" όχι όμως για την κρατική τρομοκρατία. Μιλώντας για αμερικανικό ιμπεριαλισμό, χωρίς καμία αναφορά όμως στον ελληνικό στρατιωτικό, διπλωματικό και οικονομικό επεκτατισμό στα Βαλκάνια.

Ο ΣΥΝ επιδόθηκε σε μία προσπάθεια να πείσει "ότι η αριστερά δεν έχει σχέση με τρομοκρατικές πράξεις" κλείνοντας το μάτι στους αστούς με τη γνωστή τους μεταρρυθμιστική λεγκαλιστική άποψη. Είναι ένα κόμμα που νοιάζεται για τις εκλογικές διαδικασίες δεν θέλει κοινωνικές ανατροπές και εργάζεται μακριά από κάθε εξεγερσιακό αυθορμητισμό, προκειμένου να λάβει μια αποφασιστική θέση μέσα στο παιχνίδι της ανταγωνιστικής συνδιαχείρισης της εξουσίας.

Η άλλη αριστερά, η εξωκοινοβουλευτική η "άκρα επαναστατική" για μια ακόμη φορά φανέρωσε την πολιτική της χρεοκοπία, καταγγέλλοντας ότι η 17N με τις ενέργειες και τη δράση της, μούδιαζε και έκανε κακό στο (ανύπαρκτο) μαζικό τους κίνημα. Μια αριστερά με μηδέν κοινωνικές παρεμβάσεις που προσπαθεί απεγνωσμένα να "αφυπνίσει τις μάζες" και να "συσπειρώσει τα επαναστατικά υποκείμενα" με το νεκρό τους λόγο, αφού πρώτα αποστηθίσει τα ιερά κείμενα των παλαιών και σύγχρονων μεντόρων τους. Αλληλεγγύη στους ένοπλους Τούρκους αγωνιστές, στους Παλαιστίνιους, και Κολομβιανούς αντάρτες, αλλά όχι στη 17N γιατί είναι "σε λάθος τόπο και χρόνο". Ναι μεν οι "λαοί νικούν με τα' όπλο στο χέρι" αλλά "κάπου αλλού, όχι εδώ, όχι τώρα, κάτσε πρώτα να δημιουργηθούν οι κατάλληλες προεπαναστατικές συνθήκες". Το πολυαναφερόμενο, απ' τα εξωκοινοβουλευτικά μέτωπα, "δικαστήριο της ιστορίας", μάλλον τους ίδιους θα καταδικάσει...

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΟ ΣΥΝΕΙΔΗΣΙΑΚΟ ΘΑΝΑΤΟ

Παράλληλα οι συλλήψεις των μελών (ή φερόμενων ως μελών της 17N, έχουν και ένα διερευνητικής φύσης χαρακτήρα, αφού μετρούν κοινωνικά αντανakλαστικά και αντιστά-

σεις. Κάτι που μάλλον έγινε σαφέστερο με τη σύλληψη του Γ. Σερίφη. Επομένως αν οι συλλήψεις αυτές περάσουν αδιάφορα, τότε θα λυθούν και τα χέρια των κρατιστών να συλλαμβάνουν οποιοδήποτε που ενοχλεί τα σχέδια της κυριαρχίας για ευημερία, ανάπτυξη και προπάντων για επιβαλλόμενη τάξη.

Όσο αφορά την προφυλάκιση του Γ. Σερίφη ήταν ένας τρόπος εκδίκασής του από την πλευρά του κράτους επειδή "επί 35 χρόνια συμμετείχε ενεργά στην ανάπτυξη του ακηδεμένευτου ασυμβίβαστου ταξικού κινήματος". Η αποφυλάκισή του δεν ήταν

μια χάρη που απλόχερα του δόθηκε από τις αρχές, αλλά στην ουσία ήταν αποτέλεσμα έμπρακτης αλληλεγγύης και αντίστασης.

Οι πρακτικές αλλά κυρίως ο λόγος και οι θέσεις της 17N, λίγα κοινά έχουν με το όραμα και τον αγώνα για ένα κόσμο απελευθερωμένο από τα δεσμά της οικονομίας και της εξουσίας. Όσο όμως και αν κάποιος διαφωνεί με την ιδεολογία της, δεν μπορεί έτσι απλά να αδιαφορήσει που τόσοι άνθρωποι βρίσκονται έγκλειστοι στα λευκά κελιά του Κορυδαλλού, αντιμετωπίζοντας σχεδόν το σύνολο των διατάξεων του τρομονόμου. Ούτε μπορεί κάποιος να τους κατατάξει στην πλευρά των κυριάρχων. Ποτέ κανένας δεν φοβήθηκε από τη δράση της, εκτός από αυτούς που δολοφονούσαν, βασάνιζαν και εκμεταλλεύονταν πραγματικά αθώους ανθρώπους.

Τα πράγματα πλέον έχουν ξεκαθαρίσει.

- Στους χειραγωγικούς ελιγμούς του κράτους και την επιβολή του ψευτοδιλλήματος "με την δημοκρατία ή με την τρομοκρατία".
- Στη λασπολογία των ΜΜΕ και το συναινετικό ιδεολόγημα της κυριαρχίας που θέλει να μετατρέψει την κοινωνία σε όχλο ρουφιάνων.
- Στην νεκρική ακαμψία της αριστεράς και την καρναβαλοποίηση (αφομοίωση) των κοινωνικών αγώνων.
- Στον υποκριτικό ανθρωπισμό της διάνοησης που ύποπτα εθελουφλεί στα εργατικά "ατυχήματα" και τις κρατικές δολοφονίες.
- Στην ποινικοποίηση κάθε παρεκκλίνουσας κοινωνικής συμπεριφοράς και κάθε μορφής ΑΥΘΕΝΤΙΚΟΥ κοινωνικού και ταξικού αγώνα...

**ΠΡΟΒΑΛΟΥΜΕ ΤΟΝ ΔΙΑΡΚΗ ΚΑΙ ΑΜΕΤΑΚΙΝΗΤΟ ΑΓΩΝΑ
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΜΙΑ ΖΩΗ-ΦΥΛΑΚΗ ΚΑΙ ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΚΕΛΙΑ,
ΛΕΥΚΑ ΚΑΙ ΚΑΝΟΝΙΚΑ.**

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

ΣΤΟΥΣ ΕΞΕΓΕΡΜΕΝΟΥΣ ΟΠΟΥ ΓΗΣ

Σχεδόν δυο χρόνια μετά το ξέσπασμα της νέας Ιντιφάντα, η εξέγερση των κολασμένων στην Παλαιστίνη παραμένει ζωντανή θυμίζοντας πως τίποτα δεν εγγυάται σ'ένα καθεστώς αιώνια και ανεμπόδιστη κυριαρχία. Μέσα στις συνθήκες καταστολής και καθολικής υποτα-

γής που επιχειρεί να επιβάλει η κυριαρχία κράτους και κεφαλαίου με επικεφαλής τις ηγεσίες των ΗΠΑ και τις πολυεθνικές ελίτ, αναδεικνύεται η ρήξη μεταξύ δυο αντιτιθέμενων και εχθρικών κόσμων. Αυτός της εξουσίας και εκμετάλλευσης και αυτός της αντίστασης. Ιδιαίτερα στο χώρο της Μ. Ανατολής οι δυνάμεις της παγκόσμιας κυριαρχίας συνασπίζονται σε ένα ενιαίο μέτωπο εξαπολύοντας δολοφονικές επιχειρήσεις άλλοτε περιορισμένης έκτασης και άλλοτε ως γενική πολεμική επίθεση ("πόλεμος κατά της τρομοκρατίας"), με όχημα ένα διαμορφούμενο παγκόσμιο υπερκράτος (ΗΠΑ, ΕΕ, κατά τόπους προτεκτοράτα-χωροφύλακες του καπιταλισμού-κρατισμού), και σκοπούμενο την καθολική κοινωνική υποταγή εντός της νέας τάξης. Το κράτος του Ισραήλ ως αγαπημένο παιδί του δυτικού κόσμου, στην καρδιά ενός χώρου-τροφοδότη του καπιταλισμού λόγω πετρελαίων, αποτελεί τον εγκαθιδρυμένο και διαρκώς υποστηριζόμενο από τα δυτικά συμφέροντα, κυρίαρχο της περιοχής. Έχοντας καταφέρει να αποσπάσει σε μεγάλο βαθμό την κοινωνική συναίνεση εντός των συνόρων του μέσω ενός ιδιότυπου εθνικισμού (Σιωνισμός) και ταυτόχρονα έχοντας διαμορφώσει μια δομή "πρότυπο" κρατικής οργάνωσης σε πολιτικό, οικονομικό και στρατιωτικό επίπεδο είναι η δύναμη που αναλαμβάνει να εγγυηθεί για τον εαυτό της και για τον δυτικό κόσμο τη διασφάλιση των καπιταλιστικών συμφερόντων ακόμα κι αν αυτό μπορεί να γίνει μόνο μέσω της εξόντωσης ατόμων, ολόκληρων κοινωνικών κομματιών, τον εξευτελισμό και τη στυγνή καταπίεση ενός ολόκληρου λαού, όπως ο παλαιστινιακός. Η πολιτική του εποικισμού αποτελεί κεντρικό σημείο όλων των κυβερνήσεων του Ισραήλ. Τα

τελευταία χρόνια οι έποικοι στη Δυτική Όχθη και τη Λωρίδα της Γάζας έχουν διπλασιαστεί. Τα σπίτια των παλαιστίνιων κατάσχονται ή κατεδαφίζονται. Οι ίδιοι βιώνουν διαρκώς ένα καθεστώς αποκλεισμού, παρακολούθησης, ρατσισμού και εξόντωσης. Καταστρέφονται οι υδάτινοι πόροι και κάθε στοιχειώδης πόρος επιβίωσης ενώ ταυτόχρονα οι βασανισμοί, οι εξευτελισμοί και οι διώξεις αράβων αποτελούν καθημερινή πραγματικότητα. Κι όμως στην Παλαιστίνη, εκεί που η δημοκρατία του Ισραήλ δε διστάζει να μετατρέψει τη φρίκη σε πραγματικότητα επιβάλλοντας την κυριαρχία της μέσω της πλήρους εξαθλίωσης των αράβων... εκεί που το "πολιτισμένο" Ισραήλ αποκτηνώνει ένστολους δολοφόνους και ακροδεξιά καθάρματα για να γονατίσει μια ολόκληρη κοινωνία μέσω της στυγνής βαρβαρότητας... εκεί που οι λέξεις αδυνατούν να περιγράψουν τα αποτελέσματα της εξουσιαστικής φρενίτιδας και οι φωτογραφίες φρίκης μας αναγκάζουν να αποστρέψουμε το βλέμμα... Εκεί η εξέγερση, ως κορυφαία κατάσταση της ζωής των καταπιεσμένων μπόρεσε να σταθεί και να γιγαντωθεί με κάθε διαθέσιμο μέσο... με κραυγές και πέτρες, με μολότοφ και όπλα, με δυνάμεις... ενάντια σε μια πανίσχυρη στρατιωτική και προπαγανδιστική μηχανή (Ισραήλ) αποδεικνύοντας ξανά και ξανά πως τελικά δεν είναι όλα τόσο εύκολα για τους κυρίαρχους. Μια εξέγερση που περικλείει όλα τα ιδιαίτερα στοιχεία των εξεγερμένων που την πραγματώνουν. Τις ιδιαίτερες ανάγκες, επιθυμίες και δυνατότητες αυτών που δέχονται τη συγκεκριμένη επίθεση των κυρίαρχων και καλούνται να απαντήσουν προκειμένου να διατηρήσουν το αυτονόητο της φυσικής ύπαρξης και αξιοπρέπειας τους. Μια εξέγερση που απελευθερώνει πολύ περισσότερες δυνάμεις από αυτές που συνήθως φαίνονται, ξεπερνώντας διάφορες θρησκευτικές και ιεραρχικές παραμορφώσεις που μπορεί να εμφανίζονται αλλά δεν αναιρούν τις πολύ συγκεκριμένες αιτίες της εκδήλωσης της. Την οικονομική, πολιτική, φυλετική και πολιτισμική καταπίεση των αράβων από το κράτος του Ισραήλ και τους υποστηρικτές του. Όσοι βιώνουν και αναγνωρίζουν τον κόσμο ως δυο εχθρικά κομμάτια, αυτό της κυριαρχίας και καταπίεσης και αυτό της κοινωνικής και ατομικής απελευθέρωσης, δεν μπορούν παρά να στέκονται αλληλέγγυοι και να εμπνέονται από τη δίκαιη αντίσταση των καταπιεσμένων όπου γης. Όσο η εξέγερση καίει στις καρδιές... τόσο η ιστορία δε δείχνει να τελειώνει.

**ΜΕ ΚΑΘΕ ΜΕΣΟ, ΠΑΝΤΟΥ ΚΑΙ ΠΑΝΤΑ ΙΝΤΙΦΑΝΤΑ -
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΣΥΝΤΡΟΦΟΥΣ ΠΟΥ ΔΙΩΚΟΝΤΑΙ
ΑΠΟ ΤΟ ΚΥΠΡΙΑΚΟ ΚΡΑΤΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΜΑΧΗΤΙΚΗ
ΤΟΥΣ ΣΤΑΣΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ
ΤΟΥ ΙΣΡΑΗΛΙΝΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΜΠΡΑΚΤΗ
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΤΟΥΣ ΣΤΟΥΣ ΕΞΕΓΕΡΜΕΝΟΥΣ
ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗΣ**

ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ ΑΠΟ ΑΡΤΑ

[Σχετικά με την παλαιά λαχαναγορά Αγρινίου και την (επαν) οικειοποίηση των χωρών]

Η παλαιά λαχαναγορά είναι ένα μεγάλο και επιβλητικό κτίριο στο κέντρο του Αγρινίου. Χτίστηκε το 1939 και για πολλά χρόνια στέγαζε τις εμπορικές δραστηριότητες των ντόπιων ιχθυοπωλών και παραγωγών οπωροκηπευτικών. Εκτός αυτού, αποτελούσε και ένα σημείο αναφοράς, ένα τόπο συνάντησης και συνεύρεσης για τους ανθρώπους της παλιάς κοινωνίας του Αγρινίου.

Όμως η αρχιτεκτονική και η γενικότερη κατακόρυφη δόμηση της εξελισσόμενης πόλης-εμπορίου, δεν επέτρεπαν την συνέχιση μιας τέτοιου είδους εμπορικής δραστηριότητας. Το κέντρο του Αγρινίου έπρεπε να φωταγωγηθεί και να ακολουθήσει τα επιβαλλόμενα Αθηναϊκά πρότυπα. Εξάλλου η έντονη και συνεχόμενη κυκλοφορία στους παράπλευρους δρόμους της λαχαναγοράς (ιδίως τις πρωινές ώρες) έκαναν την φόρτωση και την εκφόρτωση των εμπορευμάτων μια οδυνηρή διαδικασία για τους εμπόρους και τους οδηγούς. Έτσι το 1990 η λαχαναγορά έπαψε να λειτουργεί. Το κτήριο αφέθηκε στη μοίρα του, σκοτεινό, εγκαταλελειμένο και περιστοιχισμένο από όλες τις γνωστές αστικές φήμες που ακολουθούν τέτοιου είδους κτίρια. Κάπου-κάπου ψιθυρίζονταν κάτι περί αναπαλαίωσης και αξιοποίησης από το δήμο, για τη δημιουργία πολιτισμικών χωρών, λαογραφικών μουσείων κ. α. Τίποτα από αυτά όμως δεν προέκυψε.

Το 1998 όμως το κτίριο απέκτησε πάλι ζωή όταν πραγματοποιήθηκε και η πρώτη εκδήλωση/συναυλία (σε αυτό το χώρο) από το αυτοδιαχειριζόμενο στέκι του Αγρινίου. Αυτό ήταν μόνο η αρχή. Στη συνέχεια δεκάδες εκδηλώσεις και συναυλίες πραγματοποιήθηκαν, όχι μόνο από το στέκι αλλά και από άλλες ομάδες και ομαδοποιήσεις. Ο χώρος αυτός λοιπόν, και κατά συνέπεια η γύρω περιοχή, απέκτησε ένα πιο οικείο πρόσωπο για τους κατοίκους που έχουν μάθει την πόλη μόνο μέσα από τις εμπορικές συναλλαγές.

Όλες οι εκδηλώσεις στο χώρο αυτό πραγματοποιήθηκαν χωρίς καθιερωμένη τιμή εισόδου, προσδίδοντας έτσι ένα άλλο κοινωνικό χαρακτήρα. Εξαιρεση αποτέλεσε συναυλία που έγινε από κάποιους φοιτητές του Πανεπιστημίου του Αγρινίου, οι οποίοι κατάφεραν σε λίγες ώρες να μετατρέψουν τη λαχαναγορά σε κέντρο προώθησης της νοοτροπίας των "ειδικών της τέχνης", των λογικών μαγαζιών, και της προπαγάνδας των διαφημιστών. Είναι λυπηρό να βλέπει κανείς έναν χώρο ζωντανό, ξαφνικά να μετουσιώνεται σ' ένα συναυλιάδικο εναλλακτικής φύσης. Οπωσδήποτε το κτίριο της λαχαναγοράς δεν θα πρέπει να θεωρηθεί "όργανο" ή "ιδιοκτησία" συγκεκριμένου "πολιτικού" χώρου. Είναι κάτι που δεν επιδιώκεται σε καμία περίπτωση. Απλά τα κόμματα, οι δημοτικοί εντολοδόχοι της κρατικής εξουσίας, οι παγιωμένες λογικές διασκέδασης και όλες οι εναλλακτικές εκδοχές της, καθώς και οι χορηγοί με τους λοιπούς μηχανισμούς αφομοίωσης, πρέπει να παραμείνουν μακριά. Κάτι που είναι απαραίτητο όταν όλες οι μορφές έκφρασης και δημιουργίας εμπορεύονται και κάθε προοπτική ανατροπής και αφομοιώνεται με τέτοιο τρόπο ώστε να βολεύει τα σχέδια της κυριαρχίας.

Ένα αυτοοργανωμένο εγχείρημα (εκδήλωση, συναυλία, προβολή, πάρτι) που φιλοξενείται στο χώρο αυτό (αλλά και οποιοδήποτε δημόσιο χώρο) πρέπει να επιμένει και να παραμένει σ' αυτό και χωρίς την έγκριση/άδεια του Δήμου. Διαφορετικά θα μπει σε διαδικασίες που θα συνδιαμορφώσουν, το περιεχόμενό του, χάνοντας έτσι την αυθεντικότητά του και καθιστώντας το ελεγχόμενο.

Ψήφος σημαίνει συναίνεση

στα σχέδια της κυριαρχίας και των πολιτικών της εκφραστών

Η ψήφος απεικονίζει την ψευδαίσθηση συμμετοχής στα κοινωνικά δρώμενα και παγιώνει τη διαμεσολάβηση ανάμεσα σε εμάς και τις πραγματικές μας ανάγκες.

Η ακύρωση των αντιπροσώπων της εκμετάλλευσης, η αποχή απ' τα εκλογικά πανηγύρι και το αμεικτο Ιππολεκλογικό σαμποτάζ με κάθε μέσο, δεν δηλώνουν αδράνεια, αλλά δράση.

Στην υποταγή και την παθητικότητα των εκλογών, προβάλουμε τον αδιάλλακτο αυτοοργανωμένο αγώνα ενάντια στις ιεραρχημένες σχέσεις, τους ρόλους, την αντιπροσώπευση και κάθε μορφή διαμεσολάβησης.

Εκδήλωση/παρέμβαση

Την Παρασκευή, 4 Οκτώβρη στην παλαιά λαχαναγορά αγρινίου

- έκδοση-διακίνηση έντυπου υλικού
- 7:00 προβολή της ταινίας bullworth
- 9:00 συναυλία με παραβάτες (αθήνα), χάσμα (πύργος) και δυναμολόγοι, I.b.f. Molloco veloce! από αγρινίο

Ιός Αταξίας

Ένα πρωταρχικό βήμα για το πάγωμα της αναπαραγωγής των κυρίαρχων πρότυπων και την ακύρωση του δίπολου θεατή-δημιουργού και κυρίως για την επαναοικειοποίηση των χωρών, είναι και η κατάργηση οποιαδήποτε εμπορικής διαμεσολάβησης και συνδιαλλαγής μέσα στο χώρο που διεξάγεται αυτό. Η οικονομική ενίσχυση μπορεί να γίνει προαιρετική από όσους θέλουν να συμμετέχουν, ξεκάθαρα, ελεύθερα χωρίς τη σχέση "δότη-ανταπόδοση".

Η λαχαναγορά τελικά έχει καταφέρει να ξαναμετατραπεί σ' ένα χώρο οικείο, ένα σημείο αναφοράς για την τοπική κοινωνία του Αγρινίου. Και όσο και αν προσπαθήσει ο δήμος με τους χειραγωγικούς του ελιγμούς

ή τους έμμισθους φρουρούς του να εμποδίσει τη "φιλοξενία" εγχειρημάτων με προοπτικές ανατροπής στο χώρο αυτό, δεν θα τα καταφέρει. Ακόμα θα θυμάται ο αντιδήμαρχος κ. Κωτσαρέλης το γιουχάισμα και το σπρωξίδι που υπέστη όταν λυκοφιλικά ήρθε να προσεγγίσει τους διοργανωτές κατά τη διάρκεια εκδήλωσης στη λαχαναγορά. Ενώ οι ασφαλίτες θα σκεφτούν διπλά να ξαναπροσεγγίσουν με τσαμπουκά το χώρο, αφού την τελευταία φορά που το έκαναν αντίκρισαν ένα σύσσωμο πλήθος να κινείται με άγριες διαθέσεις προς το μέρος τους. Η λαχαναγορά δεν πρέπει και δεν θα πρέπει να θεωρείται ως αποκλειστικό σημείο παρέμβασης. Εξάλλου παράλληλα με αυτή έχουν επιλεχθεί και άλλοι χώροι όπως το πάρκο, διάφορες πλατείες κ.τ.λ. Αναγνωρίζουμε όμως πως η παλαιά Λαχαναγορά έχει μετατραπεί σε ένα οικείο κομμάτι, στο απονεκρωμένο τοπίο του Αγρινίου.

Το ζητούμενο παραμένει:

Επαναοικειοποίηση της δημόσιας σφαίρας και η απελευθέρωσή της από τα δεσμά της ελεύθερης αγοράς.

Δημόσια δήλωση Ολικής Άρνησης Στράτευσης.

Εγώ ο Γεώργιος Θεοφανίδης ως αναρχικός προλετάριος δηλώνω ό,τι είμαι αντίθετος με την ύπαρξη οποιουδήποτε милитарιστικού μηχανισμού του κράτους και των αφεντικών. Έχοντας ως βάση αυτές τις πολιτικές και ιδεολογικές μου επιλογές, αρνούμαι να καταταγώ και να υπηρετήσω στο στρατό.

Ιστορικά ο στρατός ήταν και συνεχίζει να είναι ο κυριότερος κατασταλτικός φορέας του κράτους και των αφεντικών, φορέας ο οποίος διακρίθηκε στην αιματηρή καταστολή λαϊκών και εργατικών αγώνων και εξεγέρσεων, στην πραγματοποίηση πραξικοπημάτων, στη δημιουργία απεργοσπαστικών μηχανισμών.

Ο στρατός ήταν και συνεχίζει να είναι ένας από τους κύριους θεσμούς ιδεολογικής και ψυχολογικής χειραγώγησης των ανθρώπων από το κράτος και τα αφεντικά, στο εσωτερικό του αναπαράγεται ο ταξικός διαχωρισμός της υπάρχουσας κοινωνίας διαμέσου ιεραρχίας, της τυφλής υπακοής, της πλήρους ισοπέδωσης της προσωπικότητας και της συνείδησης. Ο στρατός είναι ο χώρος στον οποίο πραγματοποιείται η ενστάλαξη των ιδεολογημάτων- του κράτους και των αφεντικών- του σεξισμού, εθνικισμού, милитарισμού, ανταγωνισμού και συνείδησης των προλεταρίων, είναι το κάτεργο της ψυχολογικής και φυσικής εξόντωσης διαμέσου φυλακίσεων, τιμωριών και "αυτοκτονιών", όλων όσων αρνούνται να προσαρμοστούν στην ισοπέδωση και τον καταναγκασμό. Ο στρατός τους είναι ο καθρέπτης της κοινωνίας τους.

Στην εποχή της νέας τάξης των πραγμάτων οι στρατοί αποτελούν έναν από τους κύριους μηχανισμούς επιβολής της κοινωνικοοικονομικής, βιολογικής εξόντωσης και γενοκτονίας του παγκόσμιου πλοροεταριάτου και των λαών, υπό την καθοδήγηση του παγκόσμιου εξουσιαστικού ιμπεριαλιστικού κέντρου και των πολυεθνικών. Οι βόμβες, οι επεμβάσεις, η αλληλοσφαγή ανοίγουν το δρόμο προς τα ματωμένα κέρδη των αφεντικών. Πρόσφατα παραδείγματα, η διάλυση της Γιουγκοσλαβίας και ο προετοιμαζόμενος πόλεμος στο Ιράκ- πάλι μυρίζει αίμα και πετρέλαιο-, οι συνεχιζόμενες τοπικές διενέξεις. Το ΝΑΤΟ και ο ΕΥΡΩΣΤΡΑΤΟΣ ως νέα Ιερά Συμμαχία αποτελούν μηχανισμούς καταστολής των παρόντων και μελλοντικών εξεγέρσεων στην Ευρώπη και στα υπόλοιπα σημεία του πλανήτη.

Ο милитарισμός είναι ο βρικόλακας του παγκοσμιοποιημένου καπιταλισμού που τρέφεται με το αίμα των κολασμένων της γης. Ο ρόλος του ελληνικού στρατού τα τελευταία χρόνια στις επιχειρήσεις των κυριάρχων σε Βοσνία, Αλβανία, Κόσσοβο, η συμμετοχή στον πόλεμο της Γιουγκοσλαβία το 99', τα χωρικά ύδατα επεκτάθηκαν στον Περσικό (τι να κάνουν άραγε οι ελληνικές φρεγάδες εκεί;) και από κάποια παλαιότερη συμμετοχή σε "ανθρωπιστική" αποστολή στη Σομαλία, οι στολές παραλλαγής δεν έχουν στεγνώσει ακόμα από το αίμα των αμάχων όπως επίσης από τις δολοφονίες εκατοντάδων μεταναστών στα ελληνικά σύνορα. Αυτή είναι η κατάρρευση των φτηνών εξουσιαστικών ιδεολογημάτων περί της υπεράσπισης των 'συνόρων' από τον στρατό.

Ως αναρχικός παλεύω για την κατάργηση όλων των στρατών και των πραιτοριανών σωμάτων που έχουν ως μοναδικό τους σκοπό και αποστολή την διασφάλιση και την υπεράσπιση της κυριαρχίας του κράτους και των αφεντικών στην κοινωνία.

Γεώργιος Θεοφανίδης
Καλαμάτα 17/1/03

Όσο κι αν

- αυξηθεί ο έλεγχος και η καταστολή του κράτους
- εντατικοποιηθεί η καθημερινότητα της απρόσωπης παραγωγής και της τυφλής κατανάλωσης
- επινοηθούν νέοι μηχανισμοί αφομοίωσης και χειραγώγησης

ΟΤΙ ΚΑΙ ΝΑ ΓΙΝΕΙ, ΟΤΙ ΚΙ ΑΝ ΚΑΝΟΥΝ

ΠΑΝΤΑ θα υπάρχουν άνθρωποι που δεν θα σιωπούν και θα αντιστέκονται, αρνούμενοι τον υποτακτικό τρόπο ζωής και το συνειδησιακό θάνατο που επιβάλλει η σύγχρονη κυριαρχία

**ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗΣ
ΘΑ ΠΑΡΑΜΕΙΝΕΙ ΑΝΑΛΛΟΙΩΤΟ
ΜΕΧΡΙ ΤΗΝ ΚΑΘΟΛΙΚΗ ΑΠΟΚΤΗΣΗ ΤΗΣ**

Ιός Αταξίας (αγρίνιο)
Αναρχικοί για την όξυνση του κοινωνικού πολέμου
αυτόνομο στέκι Πάτρας
Πρωτοβουλία Αναρχικών Μυτιλήνης
Σύντροφοι από Ξάνθη

Το φυτό ορολόγιον
είχε τις ρίζες του βαθιά
στη λέξη περιμενε